

Brugbarhed, og derfor bliver den som Regel ogsaa betegnet ved et andet Mærke for at skelne den fra den først nævnte. Der er jo ikke Tvivl om, at den første Kontrol er den ideale, som man mere og mere maa stræbe hen til, men jo mere den gennemføres, vil Vanskeligheden komme frem paa Landet, hvor Kød sælges uden Kontrol. Vel har Loven af 24. April 1903 nogle Bestemmelser om, at Kød af selvdøde Kreaturer eller af Dyr, der før Slagtingen vise sig syge eller efter Slagtingen vise betydelige sygelige Forandringer, ikke maa benyttes, uden at Anvendelsen først godkendes af en Dyr læge. Dette medfører jo en vis Betryggelse, men det, at den enkelte Kreaturer kan gøres ansvarlig derfor, de Bryderier, det medfører, vil efterhaanden bidrage til at fremkalde Kravet om en almindelig Kødkontrol. Men en saadan Kontrol kan kun gennemføres ved at man stiller den Fordring, at den bliver obligatorisk for alt Kød, der er Genstand for Omsætning, at den bliver fuldstændig, saaledes at der fordres Undersøgelse saavel af det levende som af det slagtede Dyr, at den bliver saa vidt muligt ensartet og helst udføres af uafhængige Dyr læger. Det var disse Fordringer, der opstilledes af den i 1898 nedsatte Kødkontrollkommission, som Betingelser for, at en Gang undersøgt Kød frit kunde passere andre Kontrolsteder uden atter at underkastes en ny sanitær Undersøgelse. Den Gang mente man imidlertid, at Tiden ikke var inde til at kunne gennemføre et saadant almindeligt Kød syn, og Kommissionen indskrænkede sig derfor til at foreslaa et fuldstændigt og ensartet Kød syn gennemført i alle Kommuner med over 2,000 Indbyggere og tillige paa saadanne offentlige Slagterier, der stode under Ministeriets Kontrol. Der foresloges tillige Erstatning til de Kommuner, der ved den foreslaaede Ordning vilde lide et Tab.

Om Tiden nu er inde til at gennemføre en saadan Ordning efter nævnte Principper, Principper, der ikke alene ere gennemførte, men søges gennemførte i de Lande, hvortil vi sende vore Varer, anser jeg for i høj Grad tvivlsomt. § 1 i det foreliggende Forslag har jo nemlig til Opgave at forene de to Formaal, det ene, at vække Tillid til vor Kontrol i Udlandet og det andet, at sikre vore Medborgere mod Sundhedsfaren ved Benyttelsen af Kødvarer herhjemme. Denne Ordning søges gennemført ved, at Reglerne for Udførselskontrollen tillige overføres til at være Reglerne for den indenrigske Kødkontrol. Det

er min Opfattelse, at et saadant Forsøg meget let vil føre til det modsatte Resultat. Tager man Efterkontrollen bort og i Ly af Udførselskontrollen tillader de 250 Slagtere og 80 autoriserede Dyr læger, hvilke Tal for begge Vedkommende sikkert ville stige ganske betydeligt, at foretage Kontrol ikke til Udførsel og oftest slet ikke til Brug for selve Stedet, hvor Selvinteresser kunne bidrage til at skærpe Kontrollen, men til Indførsel i andre Kommuner med ordnet Kød syn, saa er der en alvorlig Fare for, at man ikke alene bliver udsat for Bedrageri — thi det vil ikke være vanskeligt at eftergøre Stemplerne, naar saa mange Stempler ere udsendte omkring i Landet, og der er saa megen større Fristelse dertil, naar de vedkommende vide, at de Varer, som mærkes med de falske Stempler, ikke en Gang blive efterkontrollerede i Byerne —, men man udsætter sig tillige for, at Kontrollen vil komme ned til et Lavmaal, der vil bevirke, at den mister Tilliden hos Forbrugerne. Misfornøjelsen dermed vil derhos let give sig Udtryk under Former, der kan vække Mistillid i Udlandet med vor Udførselskontrol. Og denne Kontrol er netop for Tiden bedst tjent med at arbejde alene for sit eget Formaal, saa længe den ikke kan afføses af en fuldstændig Kød kontrol. Det er en Opfattelse, som i det væsentlige hævdes ikke alene af vore Kød kontrolører, men ogsaa af Statskonsulent Arup og af det kongelige danske Landhusholdningsselskab. Det er sandsynligt, at det er lignende Betænkelse, der har fremkaldt Udvalgets og Forslagsstillernes Ændringsforslag til § 2. For i nogen Maade at imødekomme de Kommuner, der have ordnet Kød syn, bemyndiges Justitsministeren til efter Forhandling med Landbrugsministeren om fornødent at ændre Reglerne for Udførselskontrollen i Lov Nr. 69 af 1903. Det kan ikke nægtes, at det er en enestaaende Myndighed, der derved lægges i Justitsministerens Haand, en Myndighed, der er betydelig større end efter det i Fjor forelagte Forslag, hvor Opgaven kun var at ændre Reglerne i Sundhedsvedtægterne, saaledes at de bleve i Overensstemmelse med Reglerne for Udførselskontrollen. Dette var, som man siger, lige ud ad Landevejen. Men ikke saaledes med det foreliggende Forslag. Der kunne Ændringer foretages, hvor det findes formaals-tjenligt, naar kun det opnaas, at Reglerne gaa op i hinanden. Det er derfor en stor Tillid, der herved vises den højtærede Justitsminister, en Tillid, hvis praktiske Re-